

DIVNOLES DÍL III

DIVNOLES

DÍL III

SOUKROMÁ VĚČNOST

RAFAEL SANTY

RAFAEL SANTY

PAMĚŤ HMOTY

„Jak vidíš, bratříčku, pro hmotu platí retrospektivní určení spojitosti času.“ Kop skoro spal, ale Smahovy myšlenky se vkrádaly do jeho polovědomé mysli a nenechaly ho docela usnout:

„Vy Smahové jste uvažovali o spojitosti času? To proto jste zavrhlí vývoj ve hmotě, protože byl svázán s časem?“

„A jak bys chtěl eliminovat hranici rychlosti světla? Pokud jsi zavřen ve hmotě, bude tvůj limitní prostor vymezen hmotou, rozměry, časem a rychlostí světla. Na to jste přišli i vy hrubohmotní. Proto jsme museli eliminovat hmotu. Napřed hrubou a pak jsme se pokoušeli o přerod zcela mimo hmotu. Jak to dopadlo, vidíš na nás. Podcenili jsme vývoj spojitého okolí a nás samotných. Tohle stadium, ve kterém se nacházíme, je slepá ulička. Dá se žít, i přežívat, ale ztratili jsme vývoj. Vývoj jde jen jednou cestou a tou je integrace a pak vědomé odhmotnění. Vy jste se tohoto poznání dotkli jen okrajově při vašich hříčkách s dosažením rychlosti světla nebo absolutní nuly. Ale jen okrajově. Nedošlo vám, co to vlastně znamená. Ale jinudy, bratříčku, cesta nevede. Jen pokud ztratíš všechno, můžeš všechno získat.“

„Nebo prohrát,“ odušil Kop.

„Ano, nebo prohrát. Ale co na tom záleží, když můžeš všechno získat? Jak by ses rozhodoval ty jako vězeň odsouzený k věčnému žaláři? Riskneš nebytí proti dlouhým rokům vězení, když máš možnost vyhrát věčnost? Odměna a cena jsou srovnatelné a přitom zcela nepoměřitelné. Pokud pochopíš, že atom je nezničitelný, co na tom, že tvoje tělo se zas do nich rozloží a ty ztratíš určité uskupení atomů nebo získáš všechny atomy a všechen čas?“

„Asi bych neváhal. Než být někde zavřený do konce života, je lepší zkusit získat nejvyšší metu. Ceny jsou vyrovnány.“

„Právě to mám na mysli. Představ si, že na celé planetě Zemi proběhly eony vývoje a že historie Země má za sebou čtyři a půl miliardy let. Život vás hrubohmotných trvá pouhopouhé dvě miliardy vteřin. Vteřin, bratříčku, vteřin! To je délka asi tak šedesáti tří let vašeho života. Takže délka historie země je více než dvakrát tolik v letech, co vy si odžijete ve vteřinách. Takže vychází, že Zem je asi tak 63 milionkrát starší než jeden lidský život.“

„To jsou ohromující čísla. Skutečně trvá jeden lidský život tak málo vteřin?“ Kop se zhrzil. Tak málo času. Nechtěl to přepočítávat, ale Smahovi neměl důvod nevěřit.

„Pokud vyjdeme z toho, že posledních (a to číslo není podstatné) x milionů let se odehrává život pouze na povrchu planety v nějaké hloubce (a opět ten rozměr není podstatný). Pak zaručeně atomy všech prvků, které tu na povrchu kolují, prošly několikrát, co několikrát, mnohokrát formami živými i neživými. Dokonce si dovolím tvrdit, že my sami, a tebe nevyjímaje, v sobě máme spoustu atomů, které kdysi dávno zabily hostitele nás samých, tedy nositele těch druhých atomů. Abych byl konkrétní, každý z nás má v sobě minimálně jeden atom zubu tygra, který zabil živočicha, jenž nosil jako součást sebe další z našich atomů. Jsme tedy skrumáží těch samých atomů, které se v předchozím vývoji planety požíraly, ničily nebo spojovaly. Ale to vše najednou. Takže pokud přijmu premisu vás materialistů, že základ je hmota, pak tedy ano, hmota se metamorfuje a může v ní dojít k nekonečně mnoha kombinacím. Ale také uchovává všechny informace o těchto přeměnách.“

Kop stále nechápal, kam přítel Smah směřuje. Chvíli oba mlčeli. Kop ale nebyl schopen uchopit nit spánku. Čekal na další reakci. Smah si dal na čas, až po dlouhé odmlce pokračoval:

„Nepřišlo ti nikdy divné, proč se těla rozpadají, když atomy jsou v podstatě věčné?“

„Tuto otázku jsem si nikdy nepoložil, ale když o ní tak uvažuji, máš pravdu. Není logický důvod pro to, že formy složené z atomů zanikají dříve, než je délka života vlastních segmentů tedy atomů. A to o desítky řádů. Je to divné. Co je nutí se rozpadnout a jít si svou cestou?“ Kop se na vývody soustředil jen s největším vypětím unavené a ospalé mysli.

„Atomy se samozřejmě dříve nebo později rozpadnou. Zním stejně jako ty Mendělejevovu periodickou soustavu prvků. Dokonce znám i přeměnu hmoty, například uranu na plutonium. Ale přesto stále zůstávají nejmenšími částicemi hmoty, které se povětšinou samovolně nedělí, právě atomy. S životností opravdu podstatně delší, než je doba života člověka. Řekněme, že za ideálního stavu skoro stejnou, jakou je doba existence Země. Proč se tedy ty samé atomy, které jsou spojené v celkem rozumných a příjemných uskupeních, jako jsou třeba buňky, najednou rozhodnou, že toto uskupení opustí? Co je k tomu nutí? Vždyť člověk, co svět světem stál, touží po nesmrtelnosti, aby si krásy hmotného života mohl užívat navěky. Co je nutí? Nepřemýšlel jsi o tom?“

„Dokud jsi mi tu otázku nepoložil, nikdy mi ani na mysl nepřišla. Třeba zatím stačí, že atomy jsou téměř nesmrtelné. I to je velký rozpor. Kam tím směřuješ?“

„Než ti nastíním celý problém, zpytuj napřed sám v sobě vaše nejnovější výzkumy. Například v tom vašem CERNu se pokoušejí o vytvoření malého velkého třesku a snaží se zjistit příčiny a mechanismy vzniku vesmíru. Co když výsledky pokusů ovlivňují tak malá kvanta energií, jako je třeba přání jedné z laborantek, aby pokusy nevyšly, protože ona se bojí sebezničení?¹ Její obava bude právě tou nekonečně malou silou, která spustí tu nekonečně velkou lavinu následků. Tyto výzkumy jsou tak dalekosáhle odtržené od současné reality, že většina z nás není schopna si ani představit jejich praktický dopad. Ale v zařízeních, podobných tomu dnešnímu CERNu, před

¹ Rafael Sauty: Pouhá teorie absolutního subjektivismu – Nekonečně velký účinek nekonečně malé síly

několika desítkami let nebo pouze před lety probíhal podobný výzkum, jehož výsledky jsou dnes součástí života lidí. Počítač, televize, tablety, lety do vesmíru, kukuřice co zabije svého cizopasníka, to všechno je dnes běžnou aplikací. Říkáte tomu, že se hmota více organizuje. To vy, tedy my ji organizujeme. Dokonce máme hmotu, co si pamatuje naprogramovaný tvar nebo stav a sama se do něj má snahu navrátit, pokud přestane působit nějaká vnější síla. Dokonce jsme objevili sestavu pár dobře organizovaných atomů, které drží déle pohromadě než ostatní dobře organizované atomy, a tou je šroubovice DNA. Takže máme uchovánu paměť celého druhu v jedné jediné šroubovici DNA. A to je úroveň, kam jsme se zatím byli schopni dostat. Pokud si tedy pamatuje takto organizovaná hmota, mohl by si pamatovat na podobné, nebo i jiné bázi i každý její prvek.“

Kop se snažil zvednout na loktech, ale jakási neznámá síla jej držela zcela bez pohybu. Kde se u všech všudy ve Smahovi – bytosti bez hmotného těla – bere tolik znalostí z jeho světa tam dole? Kde získal ten přehled o všech posledních výzkumech fyziky? Kde načerpal tyto znalosti? Smah ale pokračoval:

„Řekni mi tedy, proč je doba životnosti šroubovice DNA vždy delší než doba života buňky? A proč není tedy stejně dlouhá jako doba života atomu, který je její součástí? Co když je to jen pouhopouhým zvykem? Stejným zvykem, jakým vy chápete čas jako spojitý. Je to zvyk, protože atomy vedle sebe takto byly už několikrát a pamatují si to. Mají na to místa dost a dost a paměť může mít jakoukoliv formu, strukturu i podobu. Atom je obrovské prázdno s několika pravděpodobnými výskyty energie, kterým se říká elektrony. A spoustou místa v jádře. Opravdu, dovedu si představit dnes v době vašich SSD disků na počítače a tekutých krystalů, které jsou schopny si pamatovat děje, stavy nebo i napětí, že atom sám má záznam o svém každém použití v každé součástce, kamenu, zvířeti nebo i stroji, kde byl zasunut a zapojen část ze svého dlouhého života. Vše se dá zpětně realizovat z odchylek oběžných drah jeho elektronů – protonů i neutronů

a jejich slabých odchylek v rotaci. A vzhledem k tomu, že si pamatuje právě ve svých odchylkách a disproporcích pozice jednotlivých segmentů, musí si zákonitě pamatovat i dobu svého vzniku.“

„Opakuješ, že si musí pamatovat, jako by byl živý. Ale problém je, že ty nevíš, zda je nebo není živý. Co atom kamenu? Atom kamenu přece nemůže být živý, protože kámen není živý.“ Kop oponoval a potlačil zívnutí. Smah zaujat vlastními vývody si toho ani nevšiml:

„A jseš si jistý, že kámen si nepamatuje svou roli nebo období života, kdy byl živý? Co je jiného pšenice, kterou jsi pozřel, než devadesát dílů vody a deset dílů neživé hmoty z prsti, na které pšenice rostla? Navíc je tu další rozměr. Přes to složení z neživé hmoty z něj vyroste nový klas, když mu dáš vodu a další prst. Posuzujeme život podle rychlosti změn. Jak se pohybujeme v čase. Jak měníme svou strukturu, jak přeměňujeme věci kolem sebe. Jseš si jistý, když velmi zpomalíš tok času, že kámen nebude v dostatečně dlouhém úseku času vykazovat ty samé změny svého okolí jako každý živý tvor? Bude působit na podložku, bude se ošoupávat, vlivem počasí měnit se a tak dále? Co když kamenu běží čas úplně jinak než člověku?“

„Myslíš, že kámen žije v jiném časovém segmentu než tvoje nebo moje bytosti? To pak by ale čas musel plynout všem enklávám různě.“ Kop se ponořil do vlastní myšlenky. Nejsou to, co právě slyší, poslední závěry fyzikálních výzkumů tam dole? Netvrdí vědecké kapacity lidí něco podobného, co mu tady našeptává do snění jakýsi nehmotný tvor? A není to přesně to, co mu vštěpoval San Rem?

Smah jako v reakci na Kopovy myšlenky pokračoval:

„Životnost nebo neživotnost atomu v tuto chvíli nehraje roli. Stejně tak, jako nehraje roli životnost šroubovice DNA. I kdyby byla neživá, život tvoří. Myslím si, že teorie o atomu vázaném zvykem, tedy zkušeností z přínosné a úspěšné spolupráce s dalšími atomy, může být zatím vzata v potaz jako platná. Z toho pak lze soudit, že atom by takovou strukturu vůbec neopustil, pokud bychom mu nabídlí stav, který nejlépe vyhovoval jeho podstatě. Dosáhli bychom

neměnnosti a také nesmrtelnosti. K tomu, aby takovou strukturu objevil, musela by být okolní struktura přesně vyhovující. K tomu by došlo jen tehdy, pokud i sousední atomy by cítily to samé. Pak by tedy dosažení takového stavu vyžadovalo zesouladění celého vesmíru. Tedy neměnnost celého vesmíru. Ale tím bychom vyloučili možnost všech obměn a nekonečného množství variací a kombinací. Z ideálně nekonečného vesmíru by se stal konečný statický vesmír. A nebyl už vesmír jednou v tomto stavu náhodou? Ve stavu, kdy všechno bylo a všechny možnosti byly možné a stejně pravděpodobné? Musím si odpovědět, že byl. Pokud je pravdivá vaše teorie velkého třesku, tak v čase nula byl vesmír statický a absolutně konečný. Tedy s rozměrem nula na všechny strany. Není tedy toto ideální stav všech atomů? Netendují všechny atomy ke klidovému stavu vlastního zrodu, tedy své vlastní neexistence nebo své vlastní absolutní a společné existence?“

Kop cítil, že tady se mu otevírá celá škála znalostí Smahů, kteří měli sami bohaté zkušenosti s hmotou a jejími formami. Tyto znalosti byly zřejmě tajemstvím celé jedné rasy. Nechtěl ani v nejmenším Smaha urazit ani znechutit svou sebemenší reakcí, proto si nevsímal pomalu dřevěnější ruky, o kterou se opíral, ani ztuhlosti zad a dál se snažil nehýbat.

„Pokud se na podstatu vesmíru budeme dívat jen jako na shluky energií kmitajících v různých fázích,“ pokračoval Smah, „frekvencích a intenzitách – což vám nyní dovoluje poznání fyzikální teorie superstrun – pak bychom mohli tohoto stavu docílit sladěním všech těchto energetických enkláv tak, že jejich kmity by interferovaly v opačné fázi a navzájem by se vyrušily. Mimochodem to vyhovuje i posledním závěrům z CERNu, že při vzniku částice existuje kvantové pole, kde částice je rozprostřena po celém poli a vznikne jen v místě, kde ji pozorovatel očekává. Ale vraťme se k opačným kmitům tohoto pole. Přestal by pak existovat vesmír. Nebo kdyby naopak kmitaly ve fázi a pak by vesmír explodoval. Kam, to se neví,

ale sjednocená energie v jednom směru by byla nekonečná. Já se domnívám, že oba dva směry vedou ke stejnému cíli. K rozměru vesmíru 0. K tomuto bodu tendují i atomy. Pokud by existoval systém, jak prozkoumat paměť atomů a donutit je, aby si takříkajíc vzpomněly na svoje dřívější působišťe (například v zubu tygra, co nás zabil), přiměli bychom je setrvávat ve výhodných uskupeních déle.“

„Jak toho docílit a jak by to fungovalo?“ Kop se neudržel.

„Ale bratříčku, je to jen podstatně širší představa pohybu magnetických částic v magnetickém poli. Skutečně jen abstraktnější. Ta vlastnost magnetizmu ale docela dobře poslouží. Magnety se taky nemají tendenci sdružovat, dokud nepůsobí magnetická síla. Ale jakmile je umístíme do magnetického pole, okamžitě se podle něj zorientují. Představme si, že v paměti atomu zdůrazníme jen určitou předchozí úspěšnou a milou existenci a dokážeme pomocí např. naladění superstrun v atomu naladit jen jednu předchozí zkušenost. Pak bude mít atom tendence se sdružit do formy, kterou právě upřednostňujeme, protože pro něj bude zvykově přitažlivější. Dejme tomu, že dojde například k samovolnému opuštění stávající organizace hmoty a záměny za více přitažlivou. A máme tady zcela jasný a možný příklad transmutace prvků v dobách, kdy lidé neznali atomovou fyziku. Ano, jsem si vědom toho, že by museli znát techniku a technologii chování hmoty na nejnižší úrovni samotné existence hmoty. A nebylo by možné, že tak činili neuvědoměle? Třeba zjistili, že určitý postup vyvolává přeměnu, byť nevěděli proč? Podívej se na nás. Náš výzkum byl metodou omyl pokus. Některé aplikace se prostě už nedají vrátit zpět.“

„To ale nemusí být pravda, pokud je tvoje teorie pravdivá, pak stejnou teorií, kterou mi teď přednášíš, musí dojít k možnosti reverzního pohybu jako zcela mimovolného a možná ani nechtěného děje, který by zaznamenaly atomy vašich těl při návratu do hmotných těl jako chtěnějších forem a přínosnějších z pohledu atomu. Nebo ne? Jinak by ta teorie nemohla být pravdivá, kdyby fungovala jen na ně-

co.“ Kop bedlivě sledoval změny barvy v místech, kde tušil Smahovo fluidní tělo.

„Dokud tu teorii nikdo nevyvrátí, mohu s ní jako s pravdivou pracovat,“ poznamenal Smah evidentně zaujatý novým směrem svých myšlenek.

Kop pokračoval nahlas:

„Vezmu tedy tvoji teorii a lehce ji upravím. Zkrátím časovou prodlevu. Co když přesvědčím atom z rozpadající se kůže, kterou jsem si odštíhl třeba z mozolu, jenž je nyní součástí krysy, která jej sežrala, že nedávno byl mou součástí a že tato pozice byla blíže jeho ideálnímu uložení nebo ideální pozici, a on poté samovolně opustí tělo krysy. A představme si, že těch atomů je víc. Krysa zemře a mně přibude pár mých dřívějších atomů. Není tedy vše jen a pouze o tom, jak přinutit atomy, aby si uvědomily, že již jsou v ideálním stavu? Co když všechny snahy všech předchozích mudrců jsou jen a pouze snahou o sladění paměti veškeré hmoty, kterou tělo obsahuje?“

Kop viděl, jak Smahovo tělo pulzuje jasnými barvami. Byl rozrušený na nejvyšší míru. Proto pokračoval opatrně:

„Asi to zatím neumíme a ani to neděláme, protože jak jinak by mohly orgány onemocnět, když si celou svou myslí přejeme, aby se tak nestalo? Asi si neuvědomují svou příslušnost k tomuto organizovanému uspořádání. A proto hledají a tendují k svým ideálním pozicím v ideálně nekonečném světě a tím je bod 0, jak jsi sám před chvílí říkal. Takže složení těla bez ovlivnění živé hmoty by mohlo být možné. Tedy i váš reverzní vývoj.“

Smah jako by se probral ze snu, začal vzrušeně měnit místa, takže se jeho tělo zablesklo tady, tu zas o kus dál, chvíli opalizovalo, chvíli pohlcovalo teplo. Pak z něj přerývaně vypadlo:

„A najednou tu máme spoustu otázek, které se dají vysvětlit v jiném světle. Pokud staří mudrci věděli a nějak znali podstatu této svébytné teorie², neměli nástroje, jak je vysvětlit lidem. A ani nechtě-

² Rafael Santy: Pouhá teorie absolutního subjektivismu

li. Nebyla komunikační rovina. Stejně jako dnes není komunikační rovina mezi určitou skupinou lidí a řekněme tou konzumující většinou. Tehdy si o to víc museli sami mezi jakýmikoliv spolužijícími bytostmi připadat jako v kleci zoologické zahrady, obklopeni naprostým neporozuměním a strašně osamoceni. Ale protože se snažili ty poloopice alespoň naučit, že sahat na dráty spadlé na zem je pitomost. Proto možná vznikly poučky, které mohou být z jiné úrovně znalostí a jiné úrovně vývoje jiných bytostí či společnosti chápány jako částečně nebo úplně nesmyslné. Krásný příklad je vaše desatero. Jen proto, aby nedocházelo ke křížení a rušivým drahám v paměti atomů. Hmmm, ano, možná máš pravdu. Ano, to bude ono. A co desatero, dalších x pouček kde se morálka s pravidly zdravého života míchá s něčím, co vzdáleně připomíná šamanismus, ale vlastně cílí na paměť hmoty. Bratříčku, jestli máš pravdu, a já jsem přesvědčen že ano, pak jsme my Smahové jen kousek od návratu k vývoji. Já tehdy věděl, že ty mi přineseš nějaké velké štěstí, ale že by to mohlo být tohle, to jsem netušil.“ Smah svou radost vůbec nezakrýval, jako by se stále nemohl v duchu odpoutat od myšlenky, kterou mu Kop vnuknul. Chvíli svítil zvláštním mihotáním a vypadal jako v transu, chvíli jako pulzoval jen tak sám sobě pod vousy. Pak najednou ze sebe vyrazil:

„Proto ti prozradím ještě jednu věc. I tady jsou někteří z vás, kteří dosáhli alespoň prvních krůčků k objevu paměti hmoty. Nikdy jsme jim to neřekli. Vlastně nikdy nikdo z nás nenavázal takové kontakty, jako já s tebou. Ale odněkud to přinesli, nebo zjistili. Střez se jejich znalostí! Dokáží donutit neživou hmotu, aby se chovala jako živa. Dokáží ovládnout alespoň na chvíli i mrtvé.“

Jako by Kopův mozek dostal ránu. Okamžitě se z filosofické roviny musel přeorientovat na prostou realitu. Bylo to nepříjemné a bolestivé. Proto zareagoval až po chvíli:

„Jak to myslíš, jako voodoo nebo tak nějak?“ Pak musel Smahovi sáhodlouze vysvětlovat, co vlastně to slovo znamená. Nakonec

Smah pochopil a vehementně souhlasil. Něco se mu snažil vysvětlit, ale Kopovi se klížila víčka. Cítil podivný tlak na hrudi a vědomí malátnělo. Zdálo se, že si Smah změny jeho chování všiml a vytratil se. To ale Kop už nevnímal a propadl se do snu.

Ráno jej bolelo na prsou ještě více. Snažil se najít Smaha, ten ne-reagoval ani na svoje jméno, které Kop v mozku opakoval v různých zbarveních. Pomalu se vyhrabal z podestýlky. Ani tělo nebylo v dobrém stavu. Cítil se jako po kocovině. To zvíře, které jej doneslo až sem, se popásalo nedaleko. Dověkl se k němu a unaveně se zhroutil do pažitů. Jeho oči pohlédly vzhůru. Kam až oko dohlédlo, se zdvihala strmá úbočí porostlá mohutnými stromy. Co mohutnými, obrovskými. Přesličky byly velké jako menší domy, ale Kop si toho nevšímal, nebo jej to nezaujalo. Vzduch byl prosycen jejich vůní a pára, která se zdvihala z pažitů, se zdála téci jako mléko s medem. Co se to s ním stalo? Včera byl tak zabrán do rozhovoru s přítelem, že si ani nevšímal změn, které byly všude kolem patrné. V hlavě mu bušilo. Nad ním v závratné výšce se temněla obloha. Byla sytě fialová. Kam se poděla blankytná modř? Sledoval nad sebou pomalu se sunoucí mraky a zdálo se mu, že i ony mají jinou barvu. Snad trochu do červena. Co se to s ním jen děje?

„To je přetlak. Musíme se rychle vrátit do nižšího tlaku. Nenapadlo mne, že zrovna ty budeš trpět na tu naprosto výjimečnou citlivost na přetlak. Jsme na dně propasti, kolem které jsi šel prvně do Sedla. Dusíková narkóza se sice projevuje nejčastěji u potápěčů, ale zřejmě ti hloubky i obyčejného vzduchu dělají problémy. Škoda, mohl ses dozvědět věci, které ti já nemohu říci.“ A Smah se prudce obrátil směrem k nejbližšímu kopci. Jen jeho tělo nevládně světélkovalo.

„Kam to jdeš? Přišli jsme z opačného konce,“ vysoukal ze sebe namáhavě Kop.

„Jdu nejkratší cestou na kraj propasti. Tam k té cestě do Sedla. Je sice strmá, ale tebe dostane co nejdříve na nižší tlak.“